

קטז א אֶהְבֵּתִי כִּי יִשְׁמַע יְהוָה אֶת קוֹלִי תַחֲנוּנָיִ: ב כִּי הִטָּה אָזְנוֹ לִי
 וּבִיטִי אֶקְרָא: ג אֶפְפוּנֵי חֲבֻלֵי מוֹת וּמִצָּרֵי שְׂאוּל מִצְאוּנֵי צָרָה וַיִּגְזֶן
 אֶמְצֵא: ד וּבִשְׁם יְהוָה אֶקְרָא אֲנִי יְהוָה מִלְּטָה נַפְשִׁי: ה חֲנֹן
 יְהוָה וְצַדִּיק וְאֱלֹהֵינוּ מֵרַחֵם: ו שְׁמֵר פְּתָאִים יְהוָה דַּלּוֹתָי
 וְלִי יְהוֹשִׁיעַ: ז שׁוּבֵי נַפְשִׁי לְמִנְחֻכֵי כִּי יְהוָה נִמְלַע עָלַי: ח כִּי חֲלַצְתָּ
 נַפְשִׁי מִמָּוֶת אֶת עֵינַי מִן דְּמָעָה אֶת רַגְלֵי מִדְּחֵי: ט אֶתְהַלֵּךְ לִפְנֵי יְהוָה
 בְּאַרְצוֹת חַיִּים: י הֵאֱמַנְתִּי כִּי אֲדַבֵּר אֲנִי עֲנִיתִי מֵאֵד: יא אֲנִי אֲמַרְתִּי בַחֲפוּזִי כָּל
 הָאָדָם כֹּזֵב: יב מָה אָשׁוּב לַיהוָה כָּל תַּגְּמוּלוֹהֵי עָלַי: יג בּוֹס יִשׁוּעוֹת אֲשָׂא

— שִׁמוּשׁ תְּהִלִּים —

שלא ימות ממיתה משונה

אהבתי כי ישמע (קטז, א): [שימוש תהלים לפרק קטז] האומרו תדיר לא ימות ממיתה משונה ולא
 ממיתה פתאומית.

— זוהר תהלים —

הקדש באה הנשמה להאיר על הגוף
 האפל, כדי להוליכו בדרך ישרה ולעבד
 עבודתו ורצון בוראו, לבא למחר ולטל
 שָׁכְרוּ

כמה חביבה היא הנשמה הנתונה מתחת
 כסא הכבוד במקום הקדש מארצות
 החיים

אֶתְהַלֵּךְ לִפְנֵי ה' וְגו' (קטז, ט): [זוהר חדש 9'

נח, מדרש הנעלם (ד' כ"ו:)] רבי פתח
 בפסוק הזה, (שם ה) מִצְאוּנֵי הַשְּׁמַרִים
 הַסְּבִיבִים בְּעִיר הַכּוֹנֵי פְּצַעוּנֵי נִשְׂאוּ אֶת
 רִדְדֵי מַעְלֵי שְׁמַרֵי הַחַמּוֹת. כמה חביבה
 היא הנשמה הנתונה מתחת כסא הכבוד,
 במקום הקדש, מארצות החיים, כמו
 שנאמר (תהלים קטז) אֶתְהַלֵּךְ לִפְנֵי ה'
 בְּאַרְצוֹת חַיִּים. ולמה קראו דוד ארצות
 החיים, וכי למעלה יש ארצות? אמר רבי
 יצחק, לא ארצות ממש, ולא על דעת של
 ארצות אמר אותו דוד, אלא לשון רצוי
 הוא, כמו שנאמר (יחזקאל כ) אֲרָצָה אֲתַכֶּם.
 כלומר, אמר דוד, אֶתְהַלֵּךְ לִפְנֵי ה' בְּמָקוֹם
 אֲשֶׁר יִרְצוּ תַמִּיד הַצַּדִּיקִים, הַנִּקְרָאִים חַיִּים,
 אֲשֶׁר רְצוֹנָם וְחַפְצָם לְלַכֵּת שְׁמָה. וממקום

קלמוד שהקב"ה דן מדה כנגד מדה

מָה אָשׁוּב לַה' וְגו' (קטז, יב): [זוהר חדש מדרש
 רות (ד' צ"ט:)] ותשק ערפה לחמותה.
 ערפה - הרפה שמה. למה נקרא שמה
 ערפה? על שהחזירה ערף לחמותה,
 וחזרה למקומה לשדה מואב. זנתה, ולא
 קבלוה, והלכה לארץ פלשתים. והכל
 דשים בה כהרפפות, שהפקירה עצמה
 לזנות. וילדה מזנות ששה בנים, וכלם
 נפלו ביד דוד ואנשיו, שהיה בן בנה של
 רות, שנאמר (שם כא) וּשְׁבִי כִּנּוּב אֲשֶׁר
 בִּילִידֵי הָרְפָה. וכי מי נתן אותם בנב?
 והלא נב סמוכה לירושלים היא, בארץ
 ישראל, והוא בארץ פלשתים? אלא כך